

Живѣше едно време въ наше село човѣкъ на име Манаси. Този Манаси нито орѣше, нито сѣше, нито женѣше. Пѣкъ и нищо си нѣмаше — нито нива, ни конь, ни крава. И кжца нѣмаше — живѣше по чуждитѣ домове. Имаше си Манаси само единъ дребенъ занаятъ и съ него изкарваше прехраната си: шивачъ бѣше, шиеше хубави кожени кесии за тютюнъ. Ей такива е, колкото ржавица, съшити отъ дребни кжчета кожа. Отгоре кесията се стѣгаше съ кожена връвъ, а на двата края на връвта висѣха шарени ресни, като коренчета на луковица. Майсторъ Манаси най-много се гордѣше съ тѣзи ресни.

Щомъ потрѣбваше нѣкому кесия за тютюнъ, повика Манаси и каже:

— Хайде, Манаси, кесия да ми ушиешъ.

— Каква я искашъ? — пита майсторѣтъ. — Съ ресни или безъ ресни? Съ ресни струва три пжти по-скжпо.

— Съ ресни, съ ресни, човѣче.

— Добре, само, че кожата ти ще купишъ и три деня ще ме хранишъ безплатно.

— Прието, майсторе, заповѣдай дома!

Подпретва се Манаси — крои, шие — за три дни кесията готова.

Днесъ у тогова, утре у оногова — най-сетне не остана въ